

PEYGAMBERLERİN ORTAK AMACI: TEVHÎD (7)

(...düenden devam)

3) Öteki peygamberlerin devirlerinde nasıl güçlüler zayıfları eziyor, küçümsüyor, onların din ve imanlarıyla alay ediyor idilerse, Hz. Muhammed(s.a.v.)in gönderildiği toplumda da aynı şeyler oluyordu. Zengin zorbalar köleleri, himayesizleri eziyor, onların dinleriyle alay ediyorlardı. Nasıl Nûh kavminin zenginleri, kendisine inanan yoksullara değer vermemiş, onların inandığı gibi inanmağa tenezzül etmemiş idiyse; Araplar da Hz. Muhammed'e inanan yoksullarla aynı düzeyde bulunmağa, gelip onlarla birlikte Peygam-ber'in yanında oturmağa tenezzül etmiyorlardı. Yoksul Müslüman-larla alay ederek: *"Allah aramızdan şunlara mı lütfu lâyık gördü?"* (En'âm Sûresi: 53.) diyorlardı. Yeni dine inanan ilk insanlar, daha ziyade fakirler, köleler, zayıf halk tabakası idi. Çünkü değerlin zenginlik ve soyda değil, takvâda, iyi ahlâkta, ruhta olduğunu söyleyen din, bu zayıf tabakaya umut ve kurtuluş ışığı sunuyordu.

4) Arapların zenginleri de Âd ve Semûd kavimleri gibi Mekke kayalıkları üzerine taş evler yapıyor, rahat yaşıyor, mal ve çocuklarına güveniyor, yoksulları eziyor, köleleri bir eşya gibi kabul ediyorlardı.

5) Araplar da İbrâhîm Kavmi gibi putlara tapıyor, meleklerin, cinlerin veya insanların sembolleri olarak yapılmış olan heykel-ler-den meded umuyor ve onların Tanrı olamayacağını söyleyen Hz. Muhammed'i ortadan kaldırmağa çalışıyorlardı.

6) Yine Arapların tâcirleri de Şu'ayb Kavmi gibi eksik ölçüp eksik tartmak suretiyle kalpazanlık yaparlardı.

7) Araplar arasında da Lût kavminde olduğu gibi oğlancılık iptilâsı vardı. Hattâ Nisâ: 98/15'nci âyette fâillerine ceza belirlendiğine göre kadınlar arası eşcinsellik (sihâka) de vardı.

8) En önemlisi de hemen her kıssanın, bütün peygamberlerin ortak mesajı ile bitirilmesidir ki o da peygamberlerin misyon birliğini vurgulayan şu âyetlerdir: *"Ben sizin için güvenilir bir elçiyim."*

Allah'tan korkun ve bana itâ'at edin. Ben sizden, buna karşı bir ücret istemiyorum. Benim ücretim yalnız âlemlerin Rabbine âittir."

9) Bu kıssaların anlatımındaki amaçlardan biri de Hz. Muhammed (s.a.v.)in, bir türedi olmadığını, yeni bir şey icadetmeyip kendisinden önceki peygamberlerin misyonunu sürdürmek olduğunu belirtmektir: *"De ki: 'Ben türedi bir elçi değilim. Bana ve size ne yapılacağını da bilmem. Ben sadece bana vahyedilene uyuyorum ve ben apaçık bir uyarıcıdan başka bir şey değilim."* (Ahkaf: 66/9), *"O size, dînden Nûh'a tavsiye ettiğini, sana vahyettiğimizi, İbrâhîm'e, Mûsâ'ya ve İsâ'ya tavsiye ettiğimizi şerî'at (hukuk düzeni) yaptı. Şöyle ki: Dîni doğru tutun ve onda ayrılığa düşmeyin. Fakat kendilerini çağırdığın (bu) esas, Allah'a ortak koşanlara ağır geldi. Allah dilediğini kendisine seçer ve iyi niyetle yöneleni kendisine iletir."* (Şûrâ: 62/13) âyetlerinde bu gerçek açıklanmıştır.

(devamı yarın..)